

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/536/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6711215321
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6711215321.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO:36 613 843 proti odporkyni Z. I., nar. XX. X. XXXX, bytom U. č. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne Z. na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Námestie legionárov 5, IČO: 42 176 778, právne zastúpeného JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5/ A, o zaplatenie 1.057,40 EUR s príslušenstvom, o odvolaní vedľajšieho účastníka na strane odporkyne proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/5/2013-105 zo dňa 4. 2. 2014, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu vo výroku o odmietnutí odporu vedľajšieho účastníka na strane odporkyne proti platobnému rozkazu Okresného súdu Zvolen č. k. 21Ro/306/2011-56 zo dňa 17. 10. 2012 p o t v r d z u j e .

Uznesenie okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd zaviazal vedľajšieho účastníka na strane odporkyne nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 83,06 EUR, z r u š u j e a vec v tomto rozsahu v r a c i a okresnému súdu na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd odmietol odpor vedľajšieho účastníka na strane odporkyne proti platobnému rozkazu Okresného súdu Zvolen č. k. 21Ro/306/2011-56 zo dňa 17. 10. 2012 a tohto zaviazal nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 83,06 EUR, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia, na účet právneho zástupcu navrhovateľa.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa návrhom na začatie konania voči odporkyni domáhal zaplatenia 1.057,40 EUR s príslušenstvom z titulu nesplnenia povinností odporkyne zo zmluvy o pripojení, ktorú odporkyňa uzatvorila s právnym predchodcom navrhovateľa. Podaním zo dňa 14. 9. 2012 vstúpil do konania na stranu odporkyne vedľajší účastník. Súd vo veci rozhodol platobným rozkazom č. k. 21Ro/306/2011-56 zo dňa 17. 10. 2012, voči ktorému platobnému rozkazu podal vedľajší účastník na strane odporkyne odpor. Následne okresný súd uznesením č. k. 12C/5/2013-72 zo dňa 9. 7. 2013 odpor vedľajšieho účastníka voči platobnému rozkazu odmietol ako podaný neoprávnenou osobou. Na odvolanie vedľajšieho účastníka Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 16Co/650/2013-97 zo dňa 30. 10. 2013 zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 12C/5/2013-72 zo dňa 9. 7. 2013, ktorým bol odmietnutý odpor vedľajšieho účastníka proti platobnému rozkazu, s tým, že okresnému súd uložil povinnosť vyzvať odporkyňu, aby uviedla, či sa k podanému odporu proti platobnému rozkazu pripája, resp., či s ním súhlasí. Ďalej uviedol, že len v prípade, ak hlavný účastník (odporkyňa) súhlas k opravnému prostriedku vedľajšieho účastníka neudelí, je uvedený opravný prostriedok, na ktorý nebol udelený súhlas, právne neúčinný. Po vrátení veci odvolacím súdom okresný súd v intenciách rozhodnutia nadriadeného súdu vyzval odporkyňu, aby táto vyjadrila svoje stanovisko k odporu podanému vedľajším účastníkom. Nakoľko však odporkyňa na uvedenú výzvu žiadnym spôsobom nereagovala, okresný súd považoval odpor vedľajšieho účastníka za právne neúčinný. Na

základe uvedeného odpor vedľajšieho účastníka proti platobnému rozkazu odmietol v zmysle ust. § 174 ods. 3 písm. c/ zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O. s. p.“) ako podaný neoprávnenou osobou.

Ďalej okresný súd konštatoval, že navrhovateľ si vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 17. 8. 2013 uplatnil právo na náhradu trov konania za tento úkon právnej služby v celkovej výške 83,06 EUR. O náhrade trov navrhovateľa rozhodol okresný súd s poukazom na § 147 ods. 1 O. s. p., v zmysle ktorého ustanovenia súd uloží účastníkovi alebo jeho zástupcovi, aby uhradil trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, ak ich spôsobil svojim zavinením alebo ak tieto trovy vznikli náhodou, ktorá sa im prihodila. Konštatoval, že v prejednávanej príhode vznik trov právneho zastúpenia navrhovateľa v odvolacom konaní procesne zaviniel vedľajší účastník na strane odporkyne, preto tohto zaviazal k ich úhrade na účet právneho zástupcu navrhovateľa.

Proti uzneseniu okresného súdu podal v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1 veta prvá O. s. p.) odvolanie vedľajší účastník na strane odporkyne, ktorý v prvom rade poukázal na skutočnosť, že pokiaľ spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a žalobný nárok je z časti v zjavnom rozpore so zákonom, potom s poukazom na § 172 ods. 7 a ods. 9 O. s. p. nemôže byť platobný rozkaz vydaný. Zdôraznil, že vedľajší účastník v konaní vystupuje na podporu účastníka, ktorý je spotrebiteľom a ktorý často nedokáže poukázať na neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách a na nekalé obchodné praktiky dodávateľov, preto je žiaduce aby jeho ochrana v konaní bola zabezpečená intervenciou vedľajšieho účastníka. Poukázal na to, že vedľajší účastník má právo podať odpor proti platobnému rozkazu v samostatnej lehote a prípadný nesúhlas hlavného účastníka s podaným odporom, ktorý v jeho prospech podal vedľajší účastník musí byť „kvalifikovaný“, teda hlavný účastník ho musí urobiť so znalosťou veci. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru Súdneho dvora EÚ v doktrínálnych veciach *Océano Grupo Editorial, Salvat Editorial*, C-240/98 až C-244/98, *Mostaza Claro* C-168/5 a *Godard* C-429/05. Citoval aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 27/2012 zo dňa 27. 08. 2012, ako aj viaceré rozhodnutia všeobecných súdov pojednávajúce o práve vedľajšieho účastníka podávať opravné prostriedky. Konštatoval, že nesprávny postup okresného súdu vyvrcholený odmietnutím platobného rozkazu znemožnil realizáciu procesných práv vedľajšieho účastníka, ktoré sú mu priznané v občianskom súdnom konaní, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ sa jedná o výrok, ktorým okresný súd zaviazal vedľajšieho účastníka nahradiť navrhovateľovi trovy konania, zdôraznil, že okresný súd opomenul zohľadniť rozdiel medzi tzv. prvou a druhou skupinou vedľajších účastníkov, keď platí, že pokiaľ v konaní vystupuje vedľajší účastník na základe § 93 ods. 1 O. s. p. (tzv. prvá skupina vedľajších účastníkov), tento je zároveň nositeľom vecnej legitímácie. Vedľajší účastník vystupujúci v konaní na základe § 93 ods. 2 O. s. p. (tzv. druhá skupina vedľajších účastníkov) však v konaní nie je vecne legitímovaným subjektom, ktorú skutočnosť musí súd brať do úvahy aj pri rozhodovaní o náhrade trov konania, keď inštitút vedľajšieho účastníctva druhej skupiny vedľajších účastníkov má vytvárať priestor predovšetkým pre uplatnenie neziskových a nekomerčných organizácií. Osobitne potom v tejto súvislosti zdôraznil skutočnosť, že na náhradu trov konania má byť zaviazaná práve nezisková organizácia, a to v prospech navrhovateľa ako profesionála a ekonomicky silného subjektu s vlastným právnym oddelením. Na základe vyššie uvedeného navrhol odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Spolu s odvolaním si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 38,75 EUR.

Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka uviedol, že navrhuje uznesenie okresného súdu potvrdiť ako vecne správne, pretože vedľajší účastník nie je oprávnenou osobou na podanie odporu proti platobnému rozkazu. Zároveň uviedol, že zo skutočnosti, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania, možno vyvodiť, že tento je rovnako ako neúspešný účastník povinný uhradiť úspešnému účastníkovi trovy konania. Spolu s vyjadrením k odvolaniu si navrhovateľ uplatnil trovy odvolacieho konania v celkovej výške 83,34 EUR.

Odporkyňa sa k odvolaniu vedľajšieho účastníka nevyjadřila.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu danom ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu vo výroku o odmietnutí odporu vedľajšieho účastníka proti platobnému rozkazu podľa § 219 ods. 1, 2 O.

s. p. ako vecne správne potvrdil. Výrok uznesenia, ktorým okresný súd zaviazal vedľajšieho účastníka nahradiť navrhovateľovi trovy konania v sume 83,06 EUR na účet právneho zástupcu navrhovateľa, odvolací súd s poukazom na § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Z odôvodnenia prvého odvolaním napadnutého výroku uznesenia okresného súdu vyplýva, že okresný súd odmietol odpor proti platobnému rozkazu podaný vedľajším účastníkom ako odpor podaný neoprávnenou osobou podľa § 174 ods. 3 písm. c/ O. s. p.. Poukázal na tú skutočnosť, že vedľajší účastník nemôže do konania vstúpiť proti vôli hlavného účastníka, ktorého chce vedľajší účastník podporovať a hlavný účastník musí s úkonmi vedľajšieho účastníka vždy vysloviť súhlas. Zároveň konštatoval, že hlavný účastník, teda odporkyňa odpor proti vydanému platobnému rozkazu nepodala a na výzvu súdu, aby sa vyjadrila, či súhlasí s podaným odporom, ktorý podal vedľajší účastník, do rozhodnutia okresného súdu o odmietnutí odporu proti platobnému rozkazu nereagovala. Preto okresný súd neudelenie súhlasu s odporom vedľajšieho účastníka považoval za nesúhlas odporkyne, v dôsledku čoho považoval odpor vedľajšieho účastníka za právne neúčinný.

S vyššie uvedeným právnym záverom sa odvolací súd stotožňuje a na zdôraznenie vecnej správnosti rozhodnutia prvostupňového súdu dopĺňa nasledovné :

Konanie vo veci vyvolal navrhovateľ, ktorý podal návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 1.057,40 EUR s príslušenstvom. Z obsahu spisu je zrejmé, že navrhovateľ sa vyššie uvedenej sumy domáha na základe zmluvy o pripojení uzavretej medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou dňa 27. 10. 2006, ktorú zmluvu možno podľa obsahu vyhodnotiť ako zmluvu spotrebiteľskú (§ 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy). Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS prostredníctvom svojho právneho zástupcu oznámilo vstup do tohto konania podaním zo dňa 12. 9. 2012, keď spolu s oznámením o vstupe do konania na podporu odporkyne požiadalo o doručenie návrhu na začatie konania spolu s prílohami. Vstup vedľajšieho účastníka do konania a oprávnenie na tento vstup mu vyplýva priamo z Občianskeho súdneho poriadku, a to z § 93 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého ustanovenia ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Osobitným predpisom mal zákonodarca na mysli najmä zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Uvádzaná právna úprava má za cieľ umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby najmä združenia a súvisí aj s transpozíciou rôznych smerníc určených na ochranu spotrebiteľa, osôb, vo vzťahu ku ktorým bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania a podobne. Cieľom navrhovanej úpravy je rozšíriť ochranu práv na prípady, na ochrane ktorých existuje dôležitý verejný záujem, avšak v ktorých by bolo veľmi problematické zo strany subjektov - ktoré majú vzhľadom na svoje zameranie alebo predmet činnosti záujem na ochrane tohto verejného záujmu - vstupovať do konania ako vedľajší účastníci. V praxi ide hlavne o združenie na ochranu spotrebiteľov.

Ustanovenie § 93 ods. 2 O. s. p. upravuje spôsob, akým vedľajší účastník vstúpi do konania, resp., akým získa procesné postavenie vedľajšieho účastníka. V tomto prípade sa vedľajší účastník stáva nositeľom svojich procesných práv a povinností doručením svojho oznámenia súdu, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník, resp. doručením jeho oznámenia, že na výzvu niektorého z účastníkov do konania vstupuje. Zo žiadneho z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva, že by vedľajší účastník mohol vstúpiť do konania len v určitej fáze sporového konania, resp., že by sa pre účinný vstup vedľajšieho účastníka do konania vyžadoval výslovný súhlas spotrebiteľa so vstupom do konania tak, ako na to poukazoval navrhovateľ. Je tomu tak o. i. preto, že Občiansky súdny poriadok umožňuje konajúcemu súdu rozhodovať o prípustnosti vedľajšieho účasti len na návrh (§ 93 ods. 3 posledná veta O. s. p.), pričom za návrh je v zásade potrebné považovať relevantnou formou vykonaný prejav vôle hlavných účastníkov konania alebo niektorého z nich, ktorým je vyjadrený nesúhlas so vstupom tretej osoby ako vedľajšieho účastníka konania (Nález Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 480/2012-72 zo dňa 14. 2. 2013). Uvedený právny záver o možnosti vedľajšieho účastníka vstúpiť do konania v ktoromkoľvek štádiu konania až do jeho právoplatného skončenia (rozsudok NS SR 1Cdo 234/2004 uverejnený v časopise zo Súdnej praxe č. 5/2007 pod 63/2007), a to aj bez výslovného súhlasu účastníka, na stranu ktorého vedľajší účastník vstupuje, ale nevylučuje, aby prvostupňový súd skúmal súlad úkonov vedľajšieho účastníka s vôľou účastníka, na strane ktorého vedľajší účastník v konaní vystúpil. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 188/2012 zo dňa 05. 02. 2013, ktorý vyslovil záver, že hlavný účastník musí s úkonmi vedľajšieho účastníka vysloviť súhlas,

keď uviedol, že „ak podá odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa len vedľajší účastník, musí sa súd vždy zaoberať tým, či a aké stanovisko zaujal k tomuto odvolaniu účastník podporovaný vedľajším účastníkom. Pokiaľ tento účastník vyjadril v konaní svoju vôľu tým, že sa vzdal odvolania, nemôže ho podať ani vedľajší účastník. Ak sa účastník odvolania nevzdal, je súd v prípade, že odvolanie podal len vedľajší účastník, povinný vyzvať ním podporovaného účastníka na vyjadrenie, či dáva k tomuto odvolaniu súhlas. Ak účastník odmietne takýto súhlas vedľajšiemu účastníkovi udeliť, je odvolanie vedľajšieho účastníka neúčinné, čo má za následok, že odvolací súd odmietne jeho odvolanie ako podané osobou, ktorá na odvolanie nie je oprávnená.“ Citované závery dovolacieho súdu sú pritom plne aplikovateľné i v prípade, ak úkonom, k uskutočneniu ktorého odmietol hlavný účastník udeliť súhlas, je odpor proti platobnému rozkazu.

Pri posudzovaní, či boli splnené procesné podmienky na podanie odporu proti platobnému rozkazu podľa § 172 a nasl. O. s. p. pritom konajúci súd nemôže postupovať podľa § 93 ods. 4 tretia veta O. s. p.. Citované ustanovenie ukladajúce súdu povinnosť posudzovať úkony vedľajšieho účastníka, ktoré odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní vedľajší účastník podporuje, po zvážení všetkých okolností, je totiž aplikovateľné len k úkonom vedľajšieho účastníka vyplývajúcim z hmotného práva, ako je to napríklad v prípade vzniesenia námietky premlčania len vedľajším účastníkom. Opačný záver o povinnosti konajúceho súdu posudzovať úkony vedľajšieho účastníka (osobitne opravné prostriedky), ktoré odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní vedľajší účastník podporuje, podľa § 93 ods. 4 tretia veta O. s. p. aj z procesného hľadiska ich subjektívnej prípustnosti by totiž znamenal, že konajúci súd by musel vecne (t.j. po obsahovej stránke) preskúmavať opravný prostriedok ešte predtým, ako by posudzoval, či tento bol, alebo nebol podaný oprávnenou osobou. Možno teda zhrnúť, že ak hlavný účastník, ktorý sám opravný prostriedok nepodal, nevyjadrí súhlas s týmto opravným prostriedkom vedľajšieho účastníka, je potrebné opravný prostriedok odmietnuť ako podaný neoprávnenou osobou. Vzhľadom na vyššie uvedené právne závery sa potom odvolací súd nestotožňuje s právnym záverom uvedeným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo 27/2012 zo dňa 27. 08. 2012, v ktorom sa nerozlišuje medzi právnymi úkonmi vyplývajúcimi z práva hmotného a práva procesného, a teda sa nereflektuje na tomu zodpovedajúcu aplikáciu ust. § 93 ods. 4 O. s. p..

V predmetom konaní bol platobný rozkaz doručený odporkyňi do vlastných rúk a táto odpor proti platobnému rozkazu nepodala. Vzhľadom na vyššie uvedené právne závery potom okresný súd správne vyzval odporkyňu podaním zo dňa 30. 12. 2013 aby oznámila, či s úkonom vedľajšieho účastníka, teda s odporom podaným vedľajším účastníkom, súhlasí. Odporkyňa na uvedenú výzvu nereagovala. Navyše, proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bol odpor proti platobnému rozkazu podaný vedľajším účastníkom odmietnutý, a ktoré jej bolo doručené do vlastných rúk, nepodala odvolanie.

V zmysle skutkových zistení a uvedených právnych záverov je nutné v tejto prejednávanej veci konštatovať, že odporkyňa nevyslovila súhlas s podaním odporu proti vydanému platobnému rozkazu, teda nevyslovila súhlas s procesným úkonom vedľajšieho účastníka. Pokiaľ potom podanie tohto opravného prostriedku môže súd posudzovať len podľa ustanovení procesného práva, zákonným dôsledkom uvedeného je odmietnutie odporu vedľajšieho účastníka ako podaného neoprávnenou osobou.

Zo strany prvostupňového súdu pritom nedošlo k znemožneniu realizácie procesných práv vedľajšieho účastníka, ktoré mu boli priznané v občianskom súdnom konaní, čím by vedľajšiemu účastníkovi bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko okresný a ani odvolací súd vstup vedľajšieho účastníka do konania nijakým spôsobom nespochybňoval. Iná je však otázka právneho posúdenia týkajúca sa samotného podania opravného prostriedku - odporu. V tomto prípade (ako je to uvedené aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 188/2012 zo dňa 05. 02. 2013), ak podá opravný prostriedok proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa len vedľajší účastník, musí sa súd vždy zaoberať tým, či a aké stanovisko zaujal k tomuto opravnému prostriedku účastník podporovaný vedľajším účastníkom. Ak teda v danej veci nebol daný súhlas odporkyne s podaním odporu proti platobnému rozkazu, ktorý podal výlučne len vedľajší účastník vystupujúci na jej strane, vyplýva z toho, že odpor ním podaný je potrebné hodnotiť ako odpor podaný neoprávnenou osobou. Ak totiž platobný rozkaz odporkyňa akceptovala, s najväčšou pravdepodobnosťou má záujem svoju pohľadávku uhradiť bez zvyšovania trov konania a bez zvyšovania sumy príslušenstva. Za tejto situácie by potom podanie odporu vedľajším účastníkom bolo v rozpore s vôľou odporkyne, ktorú vedľajší účastník v konaní podporuje.

Preto odvolací súd odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu vo výroku o odmietnutí odporu vedľajšieho účastníka proti platobnému rozkazu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Ako už bolo uvedené vyššie o náhrade trov navrhovateľa rozhodol okresný súd s poukazom na § 147 ods. 1 O. s. p., v zmysle ktorého ustanovenia súd uloží účastníkovi alebo jeho zástupcovi, aby uhradil trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, ak ich spôsobil svojim zavinením alebo ak tieto trovy vznikli náhodou, ktorá sa im prihodila. Konštatoval, že v prejednávanej príhode vznik trov právneho zastúpenia navrhovateľa v odvolacom konaní procesne zaviniel vedľajší účastník na strane odporkyne, preto tohto zaviazal k ich úhrade na účet právneho zástupcu navrhovateľa.

S vyššie uvedeným právnym posúdením sa však odvolací súd stotožniť nemohol, a to z nasledovných dôvodov:

V zmysle § 147 ods. 1 O. s. p. účastníkovi alebo jeho zástupcovi súd uloží, aby uhradili trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, ak ich spôsobili svojím zavinením alebo ak tieto trovy vznikli náhodou, ktorá sa im prihodila. Podľa znenia dôvodovej správy k citovanému ustanoveniu ide o ustanovenie, ktoré má byť vhodnou sankciou proti subjektom, ktorí spôsobujú prietahy v konaní. Nejde pritom o právnu normu, ktorá by svojou povahou bola v našom právnom poriadku niečím novým. Obdobná právna norma bola zakotvená i v Občianskom súdnom poriadku z r. 1950, ktorý v § 132 vyslovil povinnosť účastníka, jeho zákonného zástupcu, alebo zmocnenca k náhrade trov konania na podklade rovnakého princípu, t. j. princípu zavinenia, pričom príkladmo uvádzal, kedy najmä ide o zavinené spôsobenie trov konania. Pre všetky príklady v prv platnom ustanovení vymenované je pritom charakteristické, že ide o skutočnosti, ktoré spôsobujú, že konanie neprebíha tak hladko a rýchlo, ako si zákonodarca predstavoval. Ustanovenie § 132 Občianskeho súdneho poriadku z roku 1950 sledovalo totiž ten istý cieľ ako dnes platné ustanovenie 147 ods. 1 O. s. p., t. j. cieľ postihnúť majetkovou sankciou toho, kto spôsobil prietahy, alebo iné nepravidelnosti v konaní, ktoré by inak neboli nastali a majú za následok zbytočný vznik ďalších trov konania. Na druhej strane je však potrebné uviesť, že aj keď zmyslom citovaného ustanovenia bola a aj je snaha o plynulý výkon súdnictva, z jeho znenia, keď majetkovou sankciou postihuje subjekt len za vznik tých trov, ktoré by inak neboli v konaní vznikli (a nie za vznik akýchkoľvek trov, ktoré vznikli v súvislosti s účasťou takéhoto subjektu v konaní), možno vyvodíť, že jeho uplatňovanie prichádza do úvahy len za dôsledného garantovania práva účastníkov na spravodlivé súdne konanie. Povedané inak, výklad tohto ustanovenia nemôže byť tak extenzívny, že by odrádzal účastníkov od uplatňovania svojich procesných práv procesnými úkonmi pre obavu, že by tieto procesné úkony mohli byť zo strany konajúceho súdu neskoršie označené za nedôvodné. Preto sa aplikácia tohto ustanovenia vo všeobecnosti obmedzuje len na situácie, kedy porušením procesných povinností, ktoré vyplývajú zo zákona alebo ktoré súd uložil na základe zákona (zavinením alebo aj náhodou), došlo k zmareniu úkonu a k vzniku trov. Ide teda najčastejšie o situácie, keď určitý úkon nebolo možné vykonať iba kvôli zavineniu určitej osoby (alebo kvôli náhode, ktorá sa tejto osobe prihodila), napr. nemohlo dôjsť k ohliadke nehnuteľnosti, pretože jej vlastník sa na ohliadku nedostavil, alebo sa síce dostavil, ale nehnuteľnosť nesprístupnil, prípadne sa muselo odročiť pojednávanie bez prejednávania veci. Aplikácia citovaného ustanovenia takým spôsobom, že skutočnosťou, ktorá znamenala zavinený vznik trov konania, má byť procesný úkon účastníka konania, prichádza do úvahy len celkom výnimočne, a to v prípade, ak uskutočnením tohto úkonu zjavne dochádza k zneužitiu práva na súdnu ochranu. Z ustálenej judikatúry (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 4 Cz 21/1966, R 123/54, analogicky tiež aj nález Ústavného súdu ČR sp. zn. IV.ÚS 2795/09) však vyplýva, že zavinenie účastníka na vzniku trov v zmysle § 147 O. s. p. nemožno vidieť len v samotnej skutočnosti, že tento podal opravný prostriedok, na ktorý bol oprávnený, a to ani v prípade, ak sa tento ukázal ako nedôvodný. Zákonodarca totiž právo odvolania každému účastníkovi priznáva, s plným uplatňovaním tohto práva počíta, takže tým, že účastník odvolanie podá, nie je spôsobená žiadna nepravidelnosť v konaní, proti ktorej je ustanovenie § 147 O. s. p., rovnako ako predtým platné ustanovenie § 132 Občianskeho súdneho poriadku z r. 1950 namierené. Opačným výkladom ust. § 147 O. s. p. by totiž mohlo dôjsť k nežiaducemu stavu, a to k odrádzaniu potencionálnych odvolateľov od využívania tohto opravného prostriedku len z obavy o prípadnú aplikáciu § 147 O. s. p. v neprospech ich osoby.

V prejednávanej príhode zo strany odvolacieho súdu neboli zistené, a okresný súd ani nekonštatoval také okolnosti odvolacieho konania, ktoré by svedčili o účelovosti podania odvolania vedľajšieho účastníka, ktorú skutočnosť navyše absolútne vyvracia to, že v odvolacom konaní bol vedľajší účastník úspešný. Preto podanie odvolania vedľajšieho účastníka zo dňa 19. 7. 2013 proti uzneseniu Okresného

súdu Zvolen č. k. 12C/5/2013-72 zo dňa 9. 7. 2013, ku ktorému sa navrhovateľ vyjadril a za toto vyjadrenie si uplatnil právo na náhradu trov konania, nie je takým úkonom, ktorý by znamenal vznik zbytočných trov v konaní na strane navrhovateľa a predĺženie konania, ale je naopak len realizáciou práva vedľajšieho účastníka na súdnu ochranu. Ak v súvislosti s uvedeným úkonom vedľajšieho účastníka vznikli navrhovateľovi trovy, o ich náhrade teda nie je možné rozhodovať s poukazom na § 147 O. s. p. a pokiaľ tak okresný súd učinil, vec nesprávne právne posúdil. Preto neostávalo odvolaciemu súdu iné, len výrok uznesenia, ktorým okresný súd zaviazal vedľajšieho účastníka nahradiť navrhovateľovi trovy konania v sume 83,06 EUR na účet právneho zástupcu navrhovateľa, s poukazom na § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. zrušiť a vec v tomto rozsahu vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Úlohou okresného súdu po vrátení veci bude znovu rozhodnúť o riadne uplatnených a vyčíslených trovách konania navrhovateľa po preskúmaní ich účelnosti s tým, že v novom rozhodnutí okresný súd rozhodne i o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.